

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 22. Quomodo illi Christus Dominus, ac sanctissima ipsius Mater,
monstraverint sanctitatem gloriosi S. Dominici, cùm adhuc esset puer, ut
ei bene afficeretur: & sanctus illam deinceps inceperit ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

que ipsam ante sacratissimam Virginem, quæ apprehensos à se annulos, ex reverentia erga Dominum, à quo fuerant attackti, est venerata, & applicuit suis oculis, ac deinde reposuit, ubi priùs fuerant, redeuntibus Angelis ad priorem locum, in quo erat Christus Dominus. Fui passà statim ecclasiam, & quando ad me redij, reperi tres annulos supra lectum, ubi illos collocaveram, quos accepi ac inserui meis digitis, sicut antea, admirans Divinum agendi modum.

Aliàs in Februario Anni 1618. dum age-rem cum Domino, valde oppressa doloribus, dixit mihi: Surge, Marina, & cum

non possem, appropinquavit mihi, ac dixit: Apprehende istam vestem, & surge; surrexi, & prostravi me coram illo; ipse verò mihi denuò dixit: surge; & confestim vidi, quòd haberet in suis manibus duos annulos, quos ego gesto in digitis, cum illa inscriptione: *Ancilla JESU Christi Domini nostri*; statimque ipsos Divina Majestas inseruit meis digitis, dicendo: Plurimum mihi placet iste affectus Ancillæ meæ; ego te assumo pro tali, ideoque tibi ipsemet insero istos annulos, ex eo enim, quòd attigerint meas manus, amplius illos æstimabis.

☉* * * ☉

CAPVT XXII.

Quomodo illi Christus Dominus, ac Sanctissima ipsius Mater, monstraverint sanctitatem gloriosi S. Dominici, cum adhuc esset puer, ut ei bene afficeretur: & Sanctus illam deinceps inceperit invisere, procurando, ut esset addicta ipsius Religiosis.

Volebat Christus Dominus, & Sanctissima ipsius Mater, ut famula ipsius magis esset addicta glorioso Sancto Dominico, propter ingens bonum, quod inde esset proventurum illi, & alijs; utque eam redderent ipsi bene posthac affectam, ostenderunt ipsum illi in ætate puerili, eà conspicuum sanctitate, quã tunc erit præditus, quemadmodum ei etiam fuit manifestata. Sanctorum Joannis Baptiste & Bonaventuræ sanctitas, quã in teneris annis eminuerunt, qualem non semper est reperire in alijs sanctis. sic igitur ipsi ait:

§. I.

Dum quodam die cum DEO age-rem, amando illum omnibus viribus meis, & aliunde affligerer ac angerer quibusdam rebus, quæ sulcibat diabolus; vidi Christum JESUM Dominum nostrum, qui mihi comparens tenebat

manu quendam parvum puerum, circiter bimulum. Videbatur mihi id mirabile, & ambigebam, quidnam esse posset; nec volebam aspicere puerum, sed Christum Dominum; qui animadversã meã hæsitatione, dissimulavit aliquamdiu meum factum, & paulò post iterum præbuit illum puerum intuendum oculis animæ, adeò ut non possem satiari ipsius aspectu. Vidi autem, esse puerum sanctum, & speciosissimum, indutum vesticulis candidissimis, instar nivis, quarum tela cilicina erat delicatissima & pretiosissima. Plurimum mihi gratulabar, quòd ipsum viderem, nec ab illo poteram avertere oculos: sed nesciebam, quis esset. Paulò post mihi dixit Dominus: Noveris, hunc parvulum, quẽ, ut vides, teneo manu, esse Dominicum, qualis fuit puer in ea ætate, ut cognoscas in isto puero magnam sanctitatem & puritatem, quæ animæ ipsius inerat, & quam propterea meritò illum amaverim, bene illi voluerim, ipsumque protexerim. Et subito, singulariter à Divina Majestate illu-

illuminata, cognovi in eo pupulo insignē sanctitatem, & puritatem animæ ejus, adeo, ut sicut vidi sanctum illud corpusculum tam gratiosum, ipsiusque vultum tam speciosum, ita viderem internum ejusdem statum, & animam purissimam ac sanctissimam, ut idcirco mihi visum fuerit id, quod etiam in illo cognovi, ipsum jam inde ab illa sua tenellula ætate, ex speciali DEI providentia, fecisse opera summè meritoria. Atque dum hanc puelluli agnoscerem sanctitatem, fuit mea anima repleta magno ipsius amore, ut illum proinde continuè aspicerem, ac amarem, tenerèque ac blandè alloquerer. Sanctus autem puer me intuebatur peramanter, ac deinde respiciebat Christum Dominum, & aridebat ejus Majestatem, eò quod ipsi antea noluissem intueri, modò autem aspicerem, ac amarem tantopere, ut illum amore impellente taliter alloquerer. Hoc duravit aliquamdiu, & postea Christus Dominus abiit, abducens secum Sanctum puerum, relinquensque me lætissimam ac flagrantissimam amore Sancti, ita ut triduo vel quatrinduo identidem repeterem illa tenera verba. Post hoc quãdam nocte agens cum Domino, elevavi oculos animæ, & conspexi sacratissimam Virginem speciosissimam, & perelegantem vestitam, eam majestate præditam & honestate, cum qua mihi spectandam contuevit exhibere, & vidi juxta illam eundem puellum, quem mihi Christus Dominus nuper ostenderat, isdem indutum vestibus, super quas defluentem è collo habebat torquem ex auro, & gemmis pretiosissimis; dicebatque mihi tum Beatissima Virgo: Vide, vide, quàm sit elegans, & formosus, ac sanctus iste puerulus; & componebat ipsius monilia, quæ gestabat in collo: mulcebat etiam suã sanctã manu ejus caput, blandèque contrectabat vultum, & speciosum capillum. Hæc omnia agebat sanctissima Virgo sedens, parvulo stante, & exporrigens brachia, volebat illum attollere ad tuum sinum, sed sanctus puellus, humiliando se quàm reverentissimè, abnebat. Ego vehementer eram attentã, & stupebam, videns id fieri: jam considera-

bam Celsissimam Virginem, & magnitudinem gratiarum ac donorum, quæ ex Divino ipsius vultu & corpore emicabant, jam autem intuebar sanctum puerum, tam elegantem, & gratiosum corpore ac vultu, tamque sanctum, purum ac nitidum in anima. Et cum non possem ferre vehementiam amoris, quo cor meum ardebat, sepius illum sum amplexata, repetendo verba, quibus ipsum compellaverã, quando mihi fuit ostensus à Christo Domino. Sanctus puer præbebat indicia magnã mansuetudine, & benignitate, sibi placere id, quod faciebam, ut mea anima recrearetur in suis afflictionibus, significando mihi, se propterea ad me venisse: & Sanctissima Virgo mihi dixit, se ideo, quod plurimum fuerit, addicta isti glorioso Sancto in ipsius pueritia, amaveritque ipsum specialiter, & singulari curã protexerit, voluisse mihi præstare eam gratiam, ut ipsum ad me adduceret, pro meo solatio. Detinuit se apud me aliquamdiu, & postea abivit, abducens secum sanctum puerum, cujus memoriam & amorem retinui tam ardentem in meo corde, ut mihi ipsum semper viderer meã animã complecti; atque devotio erga eundem gloriosum sanctum in me perduravit hæctenus, & cum gratia DEI durabit, quoad duraverit vita.

*Ex his duabus revelationibus est animadvertere magna initia, hujus magni Patriarchæ, fundata in talibus duabus prerogativis, quod illum videlicet adeo specialiter amaverit Christus Dominus, & ipsius Sanctissima Mater, jam inde ab ejus pueritia, accedendo ipsi usum rationis, ut statim (quem admodum ait Marina) inchoaret suã heroi-
ca opem.*

§. II.

Post hoc Sanctus Patriarcha, in sua propria ætate, & constitutione, illam sæpe invisit, atque in primis visitationibus id spectavit, ut ipsam inclinaret, ex DEI voluntate, ad agendum etiam cum suis Religiosis, sicut agebat cum ijs, qui sunt ex Societate. Quadam vice, inquit, mihi ægrotanti, dixit Dominus: Vide, ut obedias tuo Confessario (erat is Pater Petrus de Leon) qui tibi

tibi dixit, ut ipsum moneres, si quare indigeres, & quia modo es constituta in necessitate, manifesta id illi. Quia tamen ego exiguam mei ipsius gerebam curam, videbaturque mihi mea necessitas non esse tanta, & sentiebam solatium in ea toleranda, respondi: Domine, dicat hoc illi Tua Majestas, si voluerit, vel cui visum fuerit, quia ego enim nollem dicere. Dominus vero mihi secundo dixit: Dic tu id illi: Tunc tacui, & statui ita facere, eò quòd Dominus vellet, quando venturus esset ad me inuisendam. Dignata est tamen Divina Majestas respicere meum desiderium, mihi que alia vice prospicere: quia postridie cum vacarem meae collectioni, me visitavit gloriosus Sanctus Dominicus, exhibens mihi vultum plenum coelesti letitia, & compatiens meae necessitati ac debilitati, mihi dixit amantissimè: Vehementer tibi condoleo ob necessitatem ac debilitatem, quam pateris: quare non vis adire meos, quos tibi obtuli, quia & ipsi te adjuvabunt, ac subvenient tuae indigentiae quam libentissimè? Noveris autem, quòd ego tibi modò cogitem succurrere, quia te video in necessitate constitutam. Audi vi, quòd mihi fuerat à Sancto dictum, & gratias ipsi egi pro favore, quem mihi prae-

stabat, visitando me, & consolando: ad illud verò, quòd mihi dixit, se subventurum meae necessitati, nullum ei respondi verbum. Postquam aliquamdiu apud me mansisset, disparuit, & postridie mane venerunt ad me, visitationis gratia, duo Religiosi ex ipsius Ordine, qui me nunquam viderant, atque unus ex illis me rogavit instantissimè, ut vellem suscipere amore Christi, & sanguinis ejus pretiosi, id quòd pro meae indigentiae subsidio mihi offerebat. Ego diu reluctabar, nolens donum suscipere, quòd tamen servus DEI non est passus à me non acceptari. Eo ipso die me inuisit meus Confessarius, sicut consueverat me in meis adire morbis, cui totum recensui, quòd mihi contigerat. Ipse magnas idcirco gratias DEO egit, atque etiam mihi aliquid attulit, quo sublevaretur mea necessitas. Hoc, ait, refero, ut appareat providentia, quae DEUS pro sua infinita Bonitate prospicit suis pauperibus creaturis, utque omnes ipsum ament, illique obediant, quòd sit, qui est; reponantque in eo omnem suam spem. *Qua gloriosus Sanctus Dominicus constituent, prosequutus est impensius, quoad usque assequeretur propositum sibi finem, ut apparebit in sequenti capite.*

CAPUT XXIII.

Quomodo DEUS, postulante glorioso S. Dominico, fecerit, ut egrederetur ex sua solitudine, ad convertendum etiam cum ipsius Religiosis, & cum proximis.

Anno 1509. quo attingent quadagesimum quintum annum aetatis, DEUS volens, ut Venabilis Marina de Escobar pervinceret naturalem repugnantiam, ac verecundiam, quae retraheretur ab agendo cum proximis, utque pro sua charitate ipsis aliquo modo prodesset, usus est operae gloriosi Sancti Dominici, qui tanto arsit animarum zelo, & quem speciali jam prosequeretur devotionis cultu, ut ex dictis precedenti capite constat. Progrediebatur autem hac in re

sensu, & quam suavissimè, accommodando se imbecillitati ac naturae, quae ab illo fuerat praedita. Erat jam abundè amore erga proximos instructa, licet is non tantus ipsi esse videretur, quantum habere voluisset. sed Dominus illi dixit: Cum cor tuum eam flagret charitate erga proximum, ut libenter vitae tuae pati velles jacturam, pro ipsius anima servanda, quare metuis, amesne illum, an non? Hoc verò est illum amare. Præterea jam provec̃ta erat aetatis, cum quinque supra quadraginta numeraret annos, quae aetas erat aptior inchoando isti operi, quòd quidem